

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 "
3 luni	8 "
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni	

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA & ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

5 — Calea Rahovei — 5

Lângă Palatul justiției

S U M A R

Teoria Poprirei de d-l D. Negulescu, Bibliografie de d-l D. Alexandrescu;

JURISPRUDENȚA ROMANA:

Curtea de casație, secția I: *Charlota Reiner cu Ana Vlădescu*;
 Casație secția II: *T. G. Georgescu cu A. Blăfoadin*;
 Tribunalul Ilfov, secția III: *Direcția C. F. R. cu A. Schwartz*
 și *H. Baumé*, cu o Adnotație de d-l *Gr. V. M.*;
 Trib. Râmnicu-Sărat: *Casa Ieschek & Co și Elisa Filoti cu*
C. Gr. Bagdat și Coman Mincu;
 Judecătoria Ocol. Dorohoi: *Strul Leib Brüll cu Lupu Segal*;
 Grefa Tribunalului și Judecătoriei din Călărași, de d-l
Anghel Nicolai;
 Bibliografii.

BIBLIOGRAFIE

Teoria poprirei

Aceasta este titlul unei lucrări de o valoare incontestabilă, în jurul căreia s'a făcut oare-care svon, datorită penei unui tânăr magistrat, d-l D. Negulescu, care nu este un necunoscut în literatura noastră juridică.

Materia poprirei, una din cele mai însemnate ale Procedurii civile, este împărțită în mai multe capitole, din care unul (al 5-lea) este consacrat dreptului internațional privat.

În introducerea scrierii sale, autorul, după ce dă oare-care noțiuni generale și comparative, ne arată deosebiri ce există între poprire și urmărirea veniturilor, discutând, după doctrină și jurisprudență, caracterul poprirei, și semnalând unele lacune ce presintă în această privință proiectul de modificare al Codului de Procedură civilă elaborat sub Guvernul trecut.

Capitolul I se ocupă de condițiile de validitate ale poprirei, de lucrurile care pot fi poprite, etc.

În acest capitol, în care găsim detalii foarte interesante, autorul aprobă cu drept cuvint dispoziția legii din 1900, care permite de a se face o poprire fără nici-un titlu, lucru neadmis altă dată nici chiar în materie comercială⁽¹⁾, soluție foarte regretabilă, pe care noi o criticasem de mult⁽²⁾.

În acest capitol, d-l. Negulescu ocupându-se de persoanele care pot face o poprire, nu ne arată dacă acest drept aparține creditorilor condiționali, înaintea îndeplinirii condiției; creditorilor a căror debitor a dobândit un termen de grație, etc. În această din urmă privință, mai cu samă, chestiunea fiind foarte controversată, o asemenea controversă trebuia măcar semnalată într'un tratat complet asupra materiei⁽³⁾.

În acest capitol însă (p. 34, 35), autorul admite, conform teoriei lui Garsonnet, că un creditor poate să facă o poprire în propriile sale mâni, spre a participa împreună cu ceilalți creditorii la distribuirea banilor ce el deține. Această chestie este foarte importantă și merita o mai mare dezvoltare de cât cea pe care o dă în treacăt d-l. Negulescu.

De și soluția admisă de d-sa este foarte echitabilă și se vede sprijinită de mai mulți autori⁽⁴⁾, totuși ne întrebăm cum un creditor ar putea să practice o poprire în mâinile sale proprii, atunci când textele de la poprire presupun toate că poprirea se face numai *în mâna celor de al treilea*, și chiar rubrica sub care se găsește art. 455 și urm. din Pr. civilă este intitulată: *Despre urmărirea și poprirea obiectelor mobile ale debitorului, care sunt în mâna celor de al treilea*. Apoi, vom observa că asemenea procedură este periculoasă, pentru-că ea ar permite debitorilor de rea credință de a nimici, de o cam dată, sub cuvintul unei creanțe inchipuite, drepturile adevăraților creditorii. Iată pentru ce soluția admisă de d-l Negulescu este cu drept cuvint respinsă de unii autori⁽⁵⁾. D-l Negulescu o admite cu toate acestea,

(3) Veđi asupra acestei controverse, t. VI a Coment. noastre p. 508, text și nota 3.

(4) Cpr. Laurent, XVIII, 429; T. Huc, VIII, 168; Demolombe, XXVIII, 633, 693; Duranton, XII, 433; Glasson, Pr. civ. (1902) II, p. 201; Demante et Colmet de Santerre, V, 250 bis III și 251 bis IX și X; Pigeau, Pr. civ., II, p. 75; Chauveau sur Carré, Pr. civ., IV, Quest. 1925, p. 547 urm.; Trib. Lyon (considerentele acestei sentințe, confirmate de Curte, sunt reproduse de Demolombe, XXVIII, 693).

(5) Cpr. Carré-Chauveau, loco cit., pag. 548, nota 1; Boitard et Colmet d'Age, Pr. civ., II, 817, in fine; Rodière, Tr. de compétence et de proced. civile (ed. a 5-a, 1878), II, p. 198; Thomines-Desmazures, Pr. civ. (ed. din 1832), II, 615; G. Bordeaux

(1) C. Galați și Craiova, Dreptul din 1894, No. 7, 13 și 81.

(2) Veđi t. VI a Coment. noastre de drept civil, p. 479, nota 1.

fără a ne spune că chestiunea este foarte controversată și că sunt autori cari nu împărtășesc părerea lui Garsonnet.

Autorul ne arată apoi că creanțele eventuale, și trebuie să adăogăm și acele condiționale, pot face obiectul unei popriri⁽⁶⁾, după cum pot face obiectul unei cesiuni⁽⁷⁾.

În privința lucrurilor care nu pot fi urmărite, d-l Negulescu nu ne arată care este soarta diurnei deputaților și senatorilor. El nu uită însă de a semna legea din 20 Martie 1903 asupra drepturilor proprietarilor rezultând din contractele de închiriere și de arendare care, prin art. 22, permite urmărirea, *pentru plata chiriei sau arendeii*, a lefurilor funcționarilor civili, militari și ecleziastici ai Statului, județelor, comunelor și a oricăror altor instituții publice sau private, precum și a recompenselor naționale și a oricăror altor creanțe alimentare, *până la a treia parte*.

S'a decis, cu drept cuvint, contrar teoriei admise de d-l Negulescu, că dispoziția de mai sus a menționatei legi se aplică și la creanțele născute înainte punerii ei în aplicare⁽⁸⁾. În adevăr, acest text nu crează un privilegiu în favoarea proprietarului, pentru ca să se poată dice că acest privilegiu nu poate să existe de cât în viitor, ci repune în comerț un bun care mai înainte nu se putea urmări. Nu se poate dice că proprietarul, în momentul contractului, nu ar fi avut în vedere acest bun al debitorului său, pentru-că toate bunurile debitorului prezente și viitoare formează gagiul creditorilor săi. Or, leafa chiriei, care era funcționar public, și care în momentul contractului nu putea fi urmărită, care astăzi este însă urmăribilă, formează un bun viitor al său în toată puterea cuvintului.

Apoi, trebuie să ne reamintim că scopul legii așa dîsă Grădișteanu n'a fost ca funcționarii să nu și plătească datoriile, și mai cu samă chiria, ci d'a lovi în cămătări, cari speculau pe funcționari și pensionari, scontându-le une-orî lefurile și pensiile pe sume derisorii.

Nimic mai bine de cât a împedica ruina funcționarului sau pensionarului și de a l pune oarecum sub tutelă, atunci când se dovedește că el nu se poate cărmui singur; nimic mai rău însă de cât de a i tăia orî-ce credit și de a scoate din

comerț singura avere ce el o posedă. Funcționarul care se muta cu șatra la fie-care șease luni, fără a și plăti chiria, înșălând când pe un proprietar, când pe altul, era un adevărat scandal, pe care legiuitorul din 1903 l'a făcut cu drept cuvint să înceteze întru cât-va. Legea proprietarilor a adus, în această privință, o reformă care era necesară, și a o întinde la contractele din trecut nu însemnează a viola principiul neretroactivității.

Ar fi chiar de dorit ca lefile și pensiile să poată fi urmărite într'o limită oare care, *pentru ori ce datorii*. Nimic nu este, în adevăr, mai scandalos și mai imoral de cât de a vedea pe unii funcționari, câte odată înalți, stropind cu noroiul cupelei lor pe bieții creditorii, cari se uită la creanța lor și nu pot încasa nici un ban, numai pentru că au avut naivitatea și onoarea de a face credit unui om care conduce trebile Statului.

Am fi dorit să vedem aci pe d-l Negulescu criticând legea în această privință; însă d-sa se ferește, nu știm pentru ce, de acest lucru.

Capitolul al II-lea a acestei interesante lucrări se ocupă despre procedura popririi. Dar aci vine o chestie controversată în Franța, care nu mai e însă controversată la noi, și anume: aceea de a se ști până când alți creditorii pot într'un mod valid să efectueze popriri în mâna terțiului poprit mai înainte? Art. 462 din noua Procedură răspunde: până ce sentința dată asupra validării popririi anterioare a devenit definitivă. Prin urmare, o nouă poprire nu mai poate interveni după ce hotărîrea de validare a dobîndit autoritatea lucrului judecat, chiar dacă banii popriți n'a fost încă plătiți primului creditor poprit. Aceeași soluție este generalmente admisă și în Franța, cu toate că acolo chestiunea este controversată⁽⁹⁾.

Capitolul III se ocupă despre contestațiile ce se pot ivi în materie de popriri, iar capitolul IV, despre efectele popririi. În acest din urmă capit., d-l Negulescu tratează foarte bine o chestiune, controversată în Franța, privitoare la indisponibilitatea sumei poprite. Iată despre ce este vorba: Presupunînd că datorești 2000 lei lui A, care și el, la rîndul lui, îți datorește 1000 lei, și că am poprit această sumă în mâinile d-tale, chestiunea este de a se ști dacă, în urma popririi mele, vei putea fără pericol să plătești diferența de 1000 lei lui A? Nu mai încapă îndoială că răspunsul trebuie să fie negativ, pentru-că poprirea lovește de indisponibilitate, în interesul creditorului poprit, nu numai o sumă egală cu cea pentru care a fost făcută, *ci întreaga sumă poprită*. În adevăr, poprirea neconferind nici-o precădere pri-

și Paris, Sirey, 35. 2. 136; Sirey, 36. 2. 230, etc. Veđi asupra acestei controverse, t. VI a Coment. noastre, p. 783, text și note.

⁽⁶⁾ Cpr. Cas. fr. și Trib. Ussel, D. P. 98. 1. 40; D. P. 1900. 2. 305. Veđi asupra acestei chestiuni, t. VI a Coment. noastre, p. 53, nota 2.

⁽⁷⁾ Cpr. C. Iași, *Curierul Judiciar* din 1904, No. 20 (cu observ. noastră). Veđi t. VIII a Coment. noastre, p. 568, nota 5 și p. 799, 800.

⁽⁸⁾ Trib. Iași, *Curierul Judiciar* din 1904, No. 25 (cu observ. noastră).

⁽⁹⁾ Veđi t. VI a Coment. noastre, p. 482.

mului popritor, el va trebui să împartă suma poprită cu cei-alți creditor, dacă ar interveni și alte popriri mai în urmă. Și fiind că terțiul poprit nu poate ști dacă, din cauza concursului posibil a mai multor popriri, suma întreagă va fi suficientă pentru desinteresarea primului creditor popritor, el trebuie să se abțină de la ori-ce plată parțială⁽¹⁰⁾. Din cele mai sus expuse rezultă că o poprire anterioară nu împiedică pe alți creditor de a popri și ei aceeași sumă, creanța poprită constituind, în specie, gagiul comun al tuturor creditorilor debitorului poprit (art. 1719), și am văzut că asemenea popriri se pot face până în momentul când hotărîrea de validare a primei popriri a dobîndit autoritatea lucrului judecat.

Capitolul V se ocupă despre poprirea în dreptul internațional privat. Autorul admite cu drept cuvînt că străinii pot să practice o poprire în România, ori-care ar fi naționalitatea creditorului, debitorului sau terțiului poprit, soluție generalmente admisă și în Franța⁽¹¹⁾. D-l Negulescu nu mai admite însă această soluție atunci când este vorba de a se face o poprire în mâna unui Stat străin, citînd în acest sens o sentință a trib. Ilfov și o decizie a Curței din București (ambele nepublicate). Nu vedem însă pe ce s'ar întemeia o asemenea excepție, în lipsa unui tratat internațional. Ori-ce Stat, fie chiar străin, este o persoană necesară, după cum dice Savigny⁽¹²⁾, și el poate să aibă drepturi de exercitat în țara noastră. Odată recunoscut ca corp politic, el poate sta în judecată atît ca reclamant cît și ca pârît, și nu se bucură de cît de prerogativele conferite prin anume tratate. În baza acestor principii, Statul elin a fost admis a sta în judecată spre a revendica moștenirea lui Vanghele Zappa, și Curtea din București l'a supus cauțiunei *judicatum solvi*⁽¹³⁾, atunci când această cauțiune își avea încă ființă.

În fine, ultimul capitol din această lucrare (al VI-lea) discută chestiunea de a se ști dacă art. 907 și 908 din Codul de comerț au fost abrogate, sau numai modificate prin noile dispoziții edictate în materie de poprire.

După această scurtă și foarte sumară analiză, putem să afirmăm că lucrarea d-lui Negulescu este o scriere meritorie, care reprezintă o muncă conștiințioasă. Cu toate micile lacuni ce am semnalat, autorul se vede a fi stăpîn pe materie și va putea cu timpul să devină un bun profesor.

El are ceea ce se numește focul sacru, și fiind încă tânăr, vom avea de bună samă ocasiunea de a înregistra în curînd din partea lui opere mult mai însemnate. Într'un stil clar și lesne de înțeles, autorul atinge pe scurt mai toate chestiunile ce prezintă vastă materie a poprirei. Am constatat însă pe ici pe colea mici neglijențe de redacție. Ast-fel, pentru a nu cita de cît un exemplu, la p. 132, autorul dice: această opinie *repauzează* pe o concepție, etc.; de ce nu: *se întemeiază*, care este mult mai românesc. Noul legiuitor al procedurii civile, schimbînd multe din expresiile întrebunțate de legea anterioară, se exprimă mai corect, și trebuie să ne ferim cît se poate de cuvintele străine care ne schimonosesc limba.

Dar s'a dis: opera d-lui Negulescu nu este originală; el a lucrat mai mult cu foarfeca de cît cu condeiul; prin urmare, avem a face cu un croitor, nu cu un scriitor, etc. În adevăr, el întrebunțează cuvintele de care se servește toată lumea; ba ceva mai mult, el pune virgula și punctul acolo unde le pun și cei-alți scriitori. Mergînd mai departe, am putea dice că nici titlul nu aparține autorului, căci cuvintele de care se servește: „Teoria poprirei“, le am găsit întrebunțate și de alții. Dacă aceasta se numește a plagia, atunci trebuie să aplicăm acestui tânăr nerușinat legea *de plagariis* de la Romani. De alt-fel, de această invinuire n'au scăpat nici Musset, care se pretindea că plagiază pe Lord Byron, nici Alexandri, nici C. Negruzi⁽¹⁴⁾, nici Caragiali, nici mulți alții. D-l Negulescu se găsește deci în bună companie. Să nu-i fie scîrbă și să lucreze înainte. Acesta este sfatul ce ne permitem a-i da ca mai bătrîn.

Cît pentru critica binevoitoră, cari stau la pîndă, gata a da cu ciomagul în cap tuturor acelor cari se rădică prin muncă, le recomandăm versul lui Alfred de Musset, care și el era acusat de plagiat.

C'est imiter quelqu'un que de planter des choux ! !

Iași, 15 Ianuarie 1905

D. Alexandresco

(14) A se vedea și iarul *Contemporanul* (Iași, 1883, 1884), în care C. Negruzzi a fost invinuit că, în povestea sa Toderică, a plagiat o novelă a lui Prosper Mérimée, iar Alexandri ar fi plagiat în Agachi Flutur, o comedie a lui Labiche: *L'avaré en gants jaunes*. Cât despre Caragiali nu mi s'vorbim, cazul fiind încă recent și present în memoria tuturor.

(10) Veđi în acest sens numeroasele autorități citate în t. VI a Coment. noastre p. 481, nota 2.

(11) Veđi Vicent et Pénaud, *Dictionn. de dr. international*, V^o *Saisie-arrêt*, No. 14 urm.

(12) Savigny, *System des heutigen römischen Rechts*, II, § 86 *ab initio*.

(13) Veđi *Dreptul* din 1894, No. 8.

Rugăm stărnitor pe abonații rămași în întirziere cu plata abonamentelor, să trimită sumele datorate prin mandat poștal, direct la administrația ziarului *Curierul Judiciar*, București, sau să plătească la prezentare numai în mina incasatorilor: I. Riveanu, pentru provincie, și I. St. Tudoroiu, pentru capitală, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registru cu matcă, prevăzută cu ștampila *Curierului Judiciar*.

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența de la 28 Noembrie 1903

Președenția D-lui G. H. LICIU, Consilier

Charlotte Reiner cu Ana Vlădescu

Apel.—Locațiune.—Cerere de resiliere a contractului de închiriere făcută înainte de promulgarea legii asupra drepturilor proprietarilor din 1 Aprilie 1903.—Judecarea cererii după punerea în aplicare a acestei legi.—Apel.—Termen de apel.—(Art. 21 din legea de la 1 Aprilie 1903 asupra drepturilor proprietarilor).

Când acțiunea făcută de un proprietar în contra chirieșului său pentru resilierea contractului de locațiune, a fost intentată înainte de punerea în aplicare a legii asupra drepturilor proprietarilor promulgată la 1 Aprilie 1903, însă a fost judecată de prima instanță sub imperiul acestei legi, termenul de apel în contra hotărârii acestei instanțe este de 15 zile, socotit de la ziua pronunțării.

Decisiunea 518/903. — Respins recursul făcut de Charlotte Reiner, contra sentinței trib. Ilfov, secția 4-a cu No. 675/903 (*), în proces cu Ana Vlădescu.

Curtea.

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l președinte Ch. Pherekyde;

Pe d-l avocat Petre Boș din partea recurentei în desvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l avocat Paul Negulescu din partea intimată în combateri;

Deliberând,

Asupra motivelor de casare invocate:

I. «Exces de putere violarea art. 1 Cod civil și greșită aplicatiune a legii speciale a proprietarilor din 1 Aprilie 1903 și a art. 742 Pr. civ. Noi nu contestăm în principiu și în teorie doctrina tribunalelor că legile de procedură au efect retroactiv. Legiuitorul are dreptul când crede necesar de a reglementa modul și formele de procedat dinaintea instanțelor judecătorești și justițiabili nu au cuvânt în astă privință să invoace drepturi câștigate. Ceea-ce însă contestăm și cu tot dreptul este că trib. nu putea să aplice speciei noastre lege specială a proprietarilor, și aceasta pentru cuvintele care urmează: Reclamațiunea d-nei proprietară Ana Vlădescu pentru resilierea contractului de locațiune s'a făcut la 18 Martie 1903. adică sub imperiul dreptului comun, întru cât știut este că legea specială zisă a proprietarilor s'a promulgat și pus în aplicatiune tocmai la 1 Aprilie 1903;

«De și cartea de judecată No 1081 903 a judelei ocol 5 București s'a dat la 29 Aprilie 903 adică când deja era în vigoare noua lege specială însă toată judecata preurmată în prima instanță s'a pertractat conform cu regulile dreptului comun. nici cum după prescripțiile legii speciale. Dovadă în cele ce susținem avem: că judecata nu s'a terminat cu urgența de 8 zile cum cere art. 5 a legii speciale, ci în 45 zile (de la 18 la 29 Aprilie 1903); că expertisa nu s'a efectuat în 48 ore potrivit art. 9 al 2 a legii speciale, ci în 22 zile (de la 2 la 24 Aprilie); că zisa carte de judecată nu s'a declarat executorie potrivit art. 11, ci s'a admis execuția provisorie conf art. 129 adică după legea comună: că d-na proprietară nici n'a executat zisa carte conf art. 11, așa că, vrând nevrând s'a pierdut beneficiul legii excepționale, în cât chiar după art. 20 din aceasta lege obligată a rămas să apuce calea ordinară unde nu mai poate a-și valorifica drepturile și în fine că acea carte de judecată nu s'a dat și pronunțat în camera de consiliu potrivit art. 6 din legea specială ci debaterile au fost publice și cartea s'a pronunțat

tot în public. Iată dar un proces pendinte încă de sub dreptul comun și care s'a continuat tot ast-fel chiar după venirea noiei legi prin voința ambelor părți litigante și fără că legea specială să conțină vre-o dispozițiune prohibitivă. Legea specială nici nu are vre-o dispozițiune transitorie, așa cum în Pr. civilă în vigoare conține o atare dispozițiune în art. 742 aplicabile față numai de fostul Cod de Pr. civilă anterior datei de 1 Sept. 1900. Tribunalul face dar o greșită aplicațiune aceluși articol de lege, care nu este o dispozițiune transitorie a legii speciale față de actualul Cod de Pr. civ.;

«Deci în lipsă de o dispozițiune transitorie și în lipsă de un text expres care să fi abrogat fie legea judecătorielor de ocoale fie Codul de Pr. civilă fără nici o rezervă, aplicațiunea legii speciale și art. 1 din Cod. civ. nu și poate avea locul la cazul în specie început sub dreptul comun și judecat tot după dreptul comun».

II. «Violarea art. 12 din legea specială.

«Cel puțin tribunalul care mi-a respins apelul ca tardiv pe baza legii speciale pe care singur o face aplicabilă, dator era să fie consecințe ca atare. Trebuia cel puțin debaterile să se fi dat de asemenea în Camera de consiliu, așa cum rostește art. 12 însă debaterile au fost publice și hotărârea dată de tribunal s'a făcut în audiență publică ceea-ce este o vădită violare a art. 12 din legea specială».

Având în vedere că din sentința atacată cu recurs rezultă că intimata în recurs, Ana Vlădescu, a chemat în judecată pe recurenta Charlotte Reiner, spre a se pronunța resilierea contractului de închiriere a unei case, intervenit între părți pentru neplată de chirie și reea întreținere a imobilului închiriat; că judele ocolului V din București, înălăturând ca nedovedit primul motiv de resiliere, constată, întemeindu-se pe expertisa făcută în cauză, că recurenta Charlotta Reiner a schimbat destinația pieselor din imobilul închiriat, aducând ast-fel o transformare desavantajoasă imobilului și păgubitoare proprietarei, și prin cartea de judecată No. 1081 din 29 Aprilie 1903 a declarat resiliat contractul de locațiune cu începere de la 26 Octombrie 1903 și a condamnat pe recurentă să evacueze imobilul, acordând execuția provisorie; că judele făcând apel în contra acestei cărți de judecată, trib. prin sentința atacată cu recurs, a respins apelul ca tardiv, pe motiv că urma să fie făcut în cele trei zile de la pronunțarea cărții de judecată, conform art. 12 al legii asupra drepturilor proprietarilor, promulgată la 1 Aprilie 1903;

Considerând că intimata în recurs intentând acțiunea în resilierea contractului de închiriere la 18 Martie 1903, deci înainte de promulgarea sus menționată legi asupra drepturilor proprietarilor, este evident că cererea sa era o acțiune proprie zisă făcută pe cale ordinară, iar nu o cerere de executare, făcută în virtutea legii asupra drepturilor proprietarilor, prin urmare termenul de apel în contra cărții de judecată dată asupra acestei acțiuni nu poate fi cel de trei zile de la pronunțare, aplicat de tribunal fiind că acest termen este prescris de art. 12 din citata lege specială numai pentru hotărârile date asupra cererii de executare;

Considerând însă că din dispozițiunile combinate ale art. 20 și 21 din legea asupra drepturilor proprietarilor, rezultă că proprietarul său locatarul care n'a cerut executarea conform acestei legi, sau a căror cerere de executare a fost respinsă poate să reclame drepturile sale pe cale ordinară, și în asemenea cas apelul pentru cărțile de judecată va fi de 15 zile socotite de la ziua pronunțării;

Considerând că de și intimata în recurs a introdus acțiunea sa în contra recurentei înainte de punerea în aplicare a legii asupra drepturilor proprietarilor după cum s'a constatat mai sus, însă judele de ocol pronunțând cartea sa de judecată asupra acestei acțiuni la 29 Aprilie 1903, deci sub imperiul zisei legi speciale, termenul de apel în contra cărții de judecată este a-

(*) A se vedea publicată în Curierul Judiciar No.....

cela de 15 zile, socotit de la ziua pronunțării prevăzută de art. 21 din zisa lege, iar nu acela prevăzută de Pr. civ. în materie ordinară, cum pretinde recurenta, căci așa s'a regulat de legiuitor prin art. 742 din Pr. Cod civil, în asemenea cas :

Considerând că așa fiind apelul făcut de recurenta la 28 Mai 1903 în contra cărții de judecată sus menționată pronunțată la 29 Aprilie 1903 este tardiv, căci l'a făcut peste 15 zile de la pronunțarea cărții de judecată ; că prin urmare este fără interes pentru recurentă a i se mai admite recursul pe motivul invocat, căci de și apelului său nu i se poate aplica termenul din art. 32 al legii speciale asupra drepturilor proprietarilor, și este aplicabil însă termenul de 15 zile prevăzută de art. 21 din aceeași lege, ceea ce face că apelul său este tot tardiv.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASATIE ȘI JUSTITIE, Secțiunea II

Audiența de la 31 Mai 1904

Președinția D-lui N. MANDREA, președinte

T. G. Georgescu cu A. Blațodin

Ministeriul public. — Defăimare în falș a unui act. — Dacă concluziunile Ministeriului public sunt necesare. — (Art. 1 din legea din 29 Octombrie 1877 pentru atribuțiile Ministeriului public ; art. 184 din Procedura civilă).

In cas de defăimarea unui act în falș, concluziunile Ministeriului public numai sunt necesare.

Decisiunea 223/904. — Respins, în urma unei divergențe, recursul făcut de T. G. Georgescu, contra ordonanței de adjudecare a trib. Ilfov No. 1546/903, dată în proces cu A. Blațodin.

Curtea deliberând,

S'a ascultat citirea raportului făcut în cauză ;

Pe d-l P. Borș în desvoltarea motivelor de casare, și

Pe d-l Gr. Cernescu din partea intimatului, în combateri.

Asupra mijlocului înliu de casare, rămas în divergență :
I. Violarea art. 184 comb. cu 80 lit. b Pr. civ., și în consecință vicioasă compunere a tribunalului.

Înainte de licitarea provisorie, eu am defăimat ca falș procesul-verbal al portărelului de lăsarea așptului vinzării la domiciliul meu (pag. 782).

«Tribunalul nu se constituie cu procuror, și se pronunță respingindu-mi acest incident care atingea ordinea publică legală fără audierea ministerului public (Vezi jurn. trib. de la 11 Februarie 1903, p. 790)».

Având în vedere ordonanța de adjudecare supusă recursului :

Considerând că prin legea din 29 Octombrie 1877 care restrânge atribuțiunile ministerului public în materie civilă, se prevede anume cauzele în cari concluziunile ministerului public sunt obligatorii. Că între acestea, nefiind enumerată și cea prevăzută prin art. 184 din Pr. civilă, care se referă la cazul când actul produs de părți va fi defăimat de fals, prin aceasta se înțelege că concluziunile ministerului public în acest cas au fost desființate prin legea din 1877 sus arătată.

Că de alt-fel, aceasta rezultă în mod clar și precis din discuțiunile urmate în Cameră cu ocaziunea modificării titlului al 3-lea din Procedura civilă privitor la comunicarea făcută ministerului public, cu care ocaziune s'a stabilit că, în cas de defăimarea unui act ca fals, concluziunile ministerului public nu mai sunt necesare ;

Considerând că de și prin art. 184 din procedură se prescrie că ministerul public își va da concluziunile în toate casurile când actul produs va fi defăimit de falș, însă, legea din 1900 nemodificând de cit unele articole de procedură între care nu este coprins și art. 184, iar pe de altă parte înainte de 1900, dispozițiunile din ar-

ticolul 184 fiind desființate prin legea din 1877, rezultă de aci că această dispozițiune a art. 184 sus citată, este desființată, și, dar, motivul de casare este neîntemeiat. Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI ILFOV, S. III

Audiența de la 1 Iunie 1904

Președinția D-lui G. V. B U Z D U G A N, Președinte

Direcția G-lă C. F. R. cu A. Schwartz și H. Baumé

Sentința civită No. 425

Revizuire.—Carte de judecată care nu a rămas încă definitivă.—Respingerea unei prime cereri de revizuire ca prematură.—Nouă cerere de revizuire după ce cartea de judecată a rămas definitivă.—Dacă la această nouă cerere și se poate opune autoritatea de lucru judecat.

Revizuire.—Dacă există drept de revizuire în favoarea terțiului poprit.—Dacă în ceea ce îl privește poprirea are caracterul unei executări proprii zise.—(Art. 288 vechea Procedură civilă.—Art. 460 Procedura civilă actuală.

1. Nu se poate opune ca lucru judecat la a doua cerere în revizuire, hotărârea prin care o primă cerere în revizuire a fost respinsă numai ca prematură, ea fiind făcută în contra unei cărți de judecată nerămasă încă definitivă, fără a se examina și fondul dedus prin a doua cerere de revizuire.

2. Terțiul poprit este în drept, atât după vechia procedură, cât și după cea nouă, a cere revizuirea hotărârei prin care să validează o poprire, întru cât față de terți în mâna cărui ea să exercitează, poprirea nu are caracterul unei executări proprii zise.

S'a prezentat Direcțiunea generală a Căilor ferate române prin d-l avocat Grigore V. Maniu, ca recurentă, cum și intimatul A. Schwartz asistat de d-l avocat G. Petrescu, lipsind Heinrich Baumé, citat ;

Tribunalul,

Având în vedere recursul făcut de direcțiunea C. F. R. în contra cărții de judecată cu No. 1015/97 a județului de ocol III din București ;

Asupra motivelor de casare :

«Reaua interpretare a autorității lucrului judecat și violarea art. 291 din vechea Procedură civilă aplicabil în speță».

Având în vedere că din desbateri și examinarea dosarului județului de ocol rezultă că A. Schwartz având de luat o sumă de bani de la Heinerich Baumé în virtutea cărților de judecată No. 1218 și 1473/95 a făcut cerere de poprire înaintea primei instanțe, prin care cerere să se oblige Direcțiunea C. F. R. ca să depună la casa de depuneri și consemnațiunii oricel sume de bani ar fi avut să primească Heinerich Baumé după lucrării ce a făcut la Ploești-Predeal și Buda-Slănic, până la concurența sumei de lei 245 bani 85. Că această poprire s'a efectuat și validat prin cartea de judecată No. 1672 din 15 Septembrie/95, dată cu opoziție și recurs pentru Direcțiunea C. F. R. Că în contra acestei cărți de judecată Direcțiunea C. F. R. nu execută nici o cale de reformare ordinară, ci, face o cerere de revizuire care să respinge de judele de ocol ca nesuținută prin cartea de judecată No. 2187/96 ; că, în contra acestei cărți de judecată Direcțiunea C. F. R. face opozițiune, iar judele de ocol prin cartea de judecată No. 2431/96 anulează opozițiunea și cererea de revizuire pentru motivul că cartea de judecată dată în validare nu rămăsese definitivă. Că mai în urmă cartea de judecată dată asupra validărei rămânând definitivă și investită cu titlu executoriu. Direcțiunea C. F. R. face cerere de revizuire contra ei, iar judele de ocol prin cartea de judecată No. 1015/97 o respinge ca

fiind lucru judecat și tot d'o dată pentru motivul că revizuirea nu ar fi admisibilă în materie de poprire;

Considerând că în ce privește primul motiv prin cartea de judecată privitor la lucru judecat, evident că el este neîntemeiat, de oare-ce judele de ocol, nu a respins cererea de revizuire prin hotărârile precedente, de cât pentru motivul că cartea de judecată atacată cu revizuire, nu rămăsese definitivă și deci cererea de revizuire fusese introdusă intempestiv sau prematur, fără însă ca cererea în revizuire, să fi fost judecată în fond, pentru ca să poată fi vorba de lucru judecat;

Că în ceia-ce privește al doilea motiv:

Considerând că revizuirea nu ar fi admisibilă în materie de poprire, acest motiv este iarăși neîntemeiat, de oare-ce deși în vechiul text al art. 288 P. c., nu se prevedea în mod formal ca în textul actual al acestui articol, că se poate cere revizuirea unei hotărâri, dată cu privilegiul executărei judecătorești, totuși, și sub imperiul vechii Proceduri, era generalmente admis că se poate cere revizuirea orî-cărei hotărâri dată fie pe cale principală, fie pe cale de executare;

Că din acest punct de vedere Direcțiunea Căilor ferate este în drept de a face cererea de revizuire dată asupra hotărârei de validare a popririi, și aceasta cu atât mai mult, cu cât poprirea față de terțiu în mâinile cărora se exercită, nu are caracterul unei executări propriu zise, art. 460 Pr. c. prevăzând în această privință că orî-ce împotrivire din partea terțiului poprit urmează să fie judecată potrivit regulilor de drept comun;

Că deci motivele invocate devin întemeiate, urmează să fie admis în consecință recursul, cartea de judecată casată, iar cererea de revizuire admisă.

Pentru aceste motive, admite recursul, etc.

(ss) G. V. Buzdugan, M. Balș Gh. Corbescu.

Adnotațiune. — În ce privește primul punct judecat în această jurisprudență, Casația noastră secțiunea I printr'o deciziune de casare a decis că hotărârea care respinge o cerere, în speță de opozițiune ca prematură nu constituie lucru judecat în contra părții care conformându-se dispozițiilor acestei sentințe, face o nouă cerere în termen legal (4 Apr. 1886 în Bul. p. 285).

În acelaș sens s'a pronunțat și Curtea de apel din Iași decidând că nu există lucru judecat, atunci când nu s'a pipăit fondul, ci s'a respins pretențiunea numai ca prematură (C. apel Iași, secțiunea II, 19 Decembrie 1901 în afacerea Nicu Gh. Drăghiciu cu Iacob Kapri).

În ce privește al doilea punct judecat de tribunal, Casația de asemenea a decis că se poate cere revizuirea, chiar și asupra contestațiilor sau incidentelor ridicate cu ocaziunea executărei unei hotărâri definitive (Cas. I respingere, 21 Sept. 1874, Bulet. p. 200). Cons. George G. Tocilescu, Curs de Proc. civ., Vol. III, partea III, No. 66 și 67.

Gr. V. M.

A apărut **Colecțiunea de legi financiare**, adnotate cu jurisprudența până la zi a Inaltei Curți de casație, lucrare datorită d-lui G. Bădulescu, Grefier la Inalta Curte de casație. Prețul unui exemplar coprinzând 45 coate tipar, este de lei 6 pe hârtie obișnuită și lei 7 pe hârtie velină. Pentru cele legate în pânză se adaugă lei 1.50, iar în piele elegant și cu numele cumpărătorului lei 2.50. Comandele se primesc la autor și la Redacția acestui ziar, București, Calea Rahovei 5, de unde se expediază contra valoare; mandat postal sau ramburs. Porto privește pe cumpărător.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI RAMNICU-SARAT

Audiența de la 26 Iunie 1904

Președenția D-lui P. P. ROBESCU, Membru de ședință

Casa Ieschek et C-nie și Elisa A. Filotti cu C. Gr. Bagdat și Coman Micu

Sentința civilă No. 403

Poprire.—Cerere de validare.—Casurile când poprirea și are efectele sale.—Dovada ce trebuie să facă creditorul popritor.—Dacă se poate face poprire pentru sumele ce s'ar datora în viitor de terțiu datornic al debitorului creditorului popritor.—Arendă.—Chirie.—(Art. 455 și 459 din Pr. civilă).

Poprirea în mâna celui de al treilea și are efectul său legal numai dacă în momentul facerii popririi cel de al treilea este debitor datornicului; prin urmare creditorul popritor trebuie să dovedească, în instanța chemată a valida poprirea, că popritul era în adevăr debitorul datornicului în momentul efectuării ei.

Ast-fel, conform acestui principiu, arenda sau chiria, cari sunt fructe civile și se datoresc zi cu zi, nu pot fi poprite de cât pentru timpul trecut iar nu și pentru viitor.

S'a ascultat: d-nii avocați Anghel Mosgos și V. Filoti din partea creditorilor popritori Casa Ieschek et C-nie, și Elisa A. Filoti; d-l avocat Emil Theodoru, din partea debitorului C. Gr. Bagdat, și terțul poprit Coman Micu, în persoană.

Tribunalul deliberând;

Având în vedere că casa Ieschek & Comp. și Elisa Anton Filoti în calitate de creditori ai d-lui Constantin Gr. Bagdat au cerut și obținut potrivit art. 456 și 458 Pr. civ., autorizația de a popri în mâinile d-lui Coman Micu suma ce acesta în calitate de arendaș al moșiei Căineni proprietate a datornicului lor și datorează ca arenda;

Având în vedere că pentru azi tribunalul fiind chemat a se pronunța asupra validărei acelei popririi, datornicul a ridicat în prim loc următorul fine de neprimire bazat pe motivul că popritul fiind arendașul imobilului datornicului C. Gr. Bagdat și actualmente nedatorând nimic, poprirea nu se poate întinde asupra câștiurilor viitoare;

Având în vedere obiecțiunile creditorilor asupra acestei fine de neprimire;

Considerând că atât din termenii art. 455 cât și din dispozițiunile art. 459 Pr. civ. rezultă că poprirea în mâna celui de al treilea, și are efectul său legal numai dacă în momentul facerii popririi, cel de al treilea era debitorul datornicului; că prin urmare creditorul popritor trebuie să dovedească în instanța chemată a valida poprirea, că popritul era în adevăr debitorul datornicului în momentul efectuării ei;

Considerând că conform acestui principiu, arenda sau chiria, care sunt fructe civile și se datoresc zi cu zi, nu pot fi poprite de cât pentru timpul trecut, ear nu și pentru viitor; că așa fiind, urmează a se ști dacă în speță, popririle cerute întrunesc această condițiune; or, popritul Coman Micu declară în instanță că atât în momentul facerii popririi cât și în prezent n'a datorat și nu datorește d-lui C. Gr. Bagdat nimic, întru cât câștiul de Martie a. c. al arenzei moșiei Căineni l'a răspuns la timp; adăogând că al doilea câștiu este exigibil la 15 Septembrie viitor;

Că această declarație a popritului este confirmată atât de datornic, cât și de creditorii popritori;

Că ast-fel fiind, tribunalul este ținut a admite finele de neprimire invocat și prin consecință a invalida popririle;

Având în vedere că pârătul C. Gr. Bagdat solicită condamnarea casei Ieschek & Comp la cheltueli de ju-

decată și cum această cerere este justificată prin onorariul avocatului de care a fost asistat, tribunalul potrivit art. 140 și 146 Pr. c. admite această cerere și fixează quantumul cheltueților la suma de 100 lei;

Pentru aceste considerente redactate de d-l membru de ședință P. P. Robescu;

Admite finele de neprimire invocat de d-l C. Gr. Bagdat prin avocatul său, și prin consecință invalidează popririle ordonate de d-l Președinte al acestui tribunal la 12 Martie și 11 Mai 1904, după cererea d-lor: Casa Ieschek & Comp din Brăila și Elisa A. Filoti, în numele d-lui Coman Micu asupra sumei ce aceasta va fi datorând în calitate de arendaș al moșiei Căineni din județul R.-Sărat proprietate a debitorului lor Constantin Gr. Bagdat.

(ss) P. P. Robescu, G. N. Gheorghiu.

Grefier (s) G. D. Bărcălescu.

JUDECATORIA OCOLULUI DOROHOI

Audiența de la 16 Decembrie 1904

Strul Leib Brüll cu Lupu Segal

Cartea de judecată No. 778

Cambie. — Trată. — Bilet la ordin. — Domiciliator. — Protest.—Chemare în garanție.—(Art. 341 și 350 C. com.).

1. In un bilet la ordin, nu e nevoie de protest spre a se păstra acțiunea cambială în contra emitentului. Protestul e necesar numai în acțiunea în regres contra giranților. Așa fiind, nu se poate introduce o cerere de chemare în garanție față de un bilet la ordin, sub cuvânt că, din lipsă de protest, nu ne mai aflăm în materie cambială.

2. La o trată, e nevoie de protest spre a se păstra acțiunea cambială chiar în contra emitentului.

3. Când emitentul domiciliază în Darabani, iar plata trebuie făcută în Dorohoi «la Otel Segal», nu se poate spune că ne aflăm în fața unei cambii domiciliare, căci mențiunea «la Otel Segal» nu indică o persoană, un domiciliator, cum prevede art. 341 C. com.

Judecata,

Având în vedere acțiunea cambială intentată de Strul Leib Brüll contra lui Lupu Segal, spre a fi obligat la plata sumei de 120 lei datorită pe temeiul a trei bilete de ordin cu emisiunea și scadența la....;

Având în vedere că biletele au fost emise la Darabani, în ordinul Goldei Artmann, de Lupu Segal; că domiciliul de plată s'a ales otelul Segal din Dorohoi; că biletele au fost transmise prin gir reclamantului;

Având în vedere că Lupu Segal introduce o cerere de chemare în garanție a Goldei Artmann, de oare-ce cambiile ne fiind protestate, ar fi rămas simple înscrise, ceea-ce face cererea de chemare în garanție admisibilă;

Având în vedere că art. 341 Cod. com. pune protestul ca o condițiune a existenței acțiunii cambiale numai când cambia e plătitibilă într'un alt loc de cât reședința acceptantului și la o altă persoană; că, prin urmare, aceste două condițiuni trebuie să existe cumulativ, de oare-ce legea nu zice săi, ci și la o altă persoană;

Considerând că, în specie, nu poate fi vorba de o cambie domiciliată, într'un loc să nu exista un domiciliator (art. 274 Cod. com.), adică o persoană la domiciliul căreia să se facă plata, căci mențiunea «Plata la Dorohoi la otel Segal» nu indică de cât un oraș și un imobil, nu o persoană determinată; că, prin urmare, nu se poate spune că biletele la ordin sunt plătitibile la altă persoană, cum prevede art. 341 Cod. civ.;

Considerând că protestul nici nu e necesar când e vorba de un bilet de ordin, ceea-ce rezultă din art. 350

al. 2 Cod civ., care se referă numai la acțiunea în regres, pentru a cărei păstrare e nevoie de protest; or, în specie, nu e vorba de o acțiune în regres, ci de o acțiune directă, și această distincțiune se explică, de oare-ce emitentul, adică trăgătorul cambiei, e, în principiu, obligat la plată, și el n'are nevoie să fie înștiințat că nu s'a plătit cambia spre a avea timp să pregătească fondurile cu cari s'o achite. Nu tot același lucru e însă când e o trată, unde plata trebuie s'o facă trasul. Așa fiind, la toate e nevoie de protest spre a se conserva acțiunea cambială chiar în contra emitentului, nu numai a giranților; când la biletele la ordin protestul e necesar spre a se păstra acțiunea cambială numai în contra giranților;

Considerând că așa fiind, în specie, din moment ce ne aflăm în fața unor bilete la ordin, protestul nu e necesar spre a se păstra acțiunea cambială; că, mai mult, trăgătorul, adică emitentul, și acceptantul din moment ce sunt, în principiu, obligați la plată, nici nu pot invoca lipsa neîndeplinirii formalității protestului;

Considerând că față cu cele ce preced, rezultă că ne aflăm tot în materie cambială, deși biletele la ordin n'au fost protestate: că, prin urmare, potrivit art. 349 C. com., cererea de chemare în garanție urmează a fi respinsă ca inadmisibilă;

În consecință, respingem cererea de chemare în garanție;

În fond, admitem acțiunea, etc.

Judecător (s) Ștefan Scriban.

Grefa Tribunalului și Judecătoria din Călărași

Observațiunile pe cari le facem sunt asupra grefelor Tribunalului și Judecătoria din Călărași; de sigur însă, că același lucru se petrece mai la toate grefele tribunalelor noastre din țară.

În adevăr, dacă intrăm prin grefele tribunalelor să a vre-unei judecătoria le vedem arhi-pline de lume, funcționarii nu se mai pot mișca pe la locurile lor.

La judecătoria lucrează în permanență cel puțin zece scriitori. Ce lux o fi zicând profanii?

Cum să se mai echilibreze budgetul Statului, dacă întreține așa numeroasă armată de funcționari! De cât acei care vin mai des prin grefă, constată cu mirare, că acel personal se schimbă continuu, afară de vr'o două trei.

Causa e că judecătoria de ocol din Călărași nu are de cât trei funcționari: un grefier, un arhivar și un aprod, cei-l'alți sunt . . . . cum să'i numesc ca să fiu politicoș, dar în același timp să le exprim situația în mod exact?

Să le zic calfe, cari muncesc Statului de pomană, pentru a învăța meșteșugul? Dar ce meșteșug învață?

Nu se poate susține că ei practicează, pentru a căpăta cunoștințele necesare de a deveni grefier sau arhivar, căci asemenea vacanțe se fac foarte rar, și acei cari fac recomandările, foarte rare-ori recomandă pe vre-un practicant.

Prin urmare nu acesta este scopul.

Cel care intră într'o grefă, este numai ca să aibă ocazie de a scoate ceva de la împincinași, și clientela lor se compune aproape exclusiv din țărani.

Scrie acțiuni, opozițiuni, apeluri, recursuri, contestațiuni. Țăranul văzându-se citat la judecată, este încredințat că va căpăta și dreptatea, după care umblă; el nu poate pricepe iregularitatea unei acțiuni, sau inadmisibilitatea unei căi de reformare. Se miră și bănuie integritatea judecătorului, când a pierdut procesul.

De câte ori n'am văzut făcute opozițiuni, de și se aplicase art. 151, în loc să facă apel, și rămânând ast-fel definitiv condamnat împrișcinatul?

O altă sursă de câștig mai este scoaterea de copii și citațiuni. De cât și aici am văzut luându-se sătenilor câte 3—4 lei de copie, pe care la toți cei-l'alți o scoate cu 50 bani sau 1 leu.

O bună parte din acești domni sunt rude sau tovarăși cu cărciumarii, unde trag în gazdă sătenii, și îi ia în primire cum au ajuns în Călărași, și țin pe oameni aproape sechestrați.

Dacă e nevoie de un act autentic, ei îl vor face, și bine înțeles foarte multe din aceste acte sunt inutile, și altele eronate.

Mai fac acești domni și pe samsarii de procese, bine înțeles că nu pot duce procese de cât la membrii decăzuți din barou, altă pagubă pentru bieții săteni; căci, pe când avocatul său apărătorul lor, va fi de o ignoranță crasă, și nici cunoscător al dosarului, adversarul lui probabil va avea un avocat bun și scrupulos.

Câștigurile ce realizează acești practicanți sunt minime și mai toți trăesc în mizerie. Cea mai mare parte din timp trebuie să o consacre judecătoriei sau tribunalului.

În resumat Statul beneficiază de munca lor în mod gratuit, și în schimb îi tolerează ca în detrimentul naivilor, să exercite profesiuni incorecte, sau altele pentru care nu sunt pregătiți.

Dar nu e numai atât. De multe ori dispar dosare, timbre, acte, etc. Și cine sunt răspunzători pentru aceasta? Arhivarii; căci în sarcina și sub răspunderea lor este dată grefa și arhiva. Or aceasta este injust, și neuman. Injust pentru că așa cum sunt alcătuite azi grefele, disparițiunea unor atare acte este foarte ușoară; neuman pentru că se pedepsesc niște inocenți.

Președintele sau judecătorul nu pot interzice accesul acestor oameni în grefă, căci funcționarii sunt insuficienți pentru facerea serviciului.

De aceia dar o lege asupra organizării grefelor se impune.

Statul trebuie să adauge în grefe numărul de funcționari necesari, ca serviciul întreg din grefe să se facă numai de funcționari, retribuți din budget, și supuși controlului necesar și cu răspundere directă de faptele lor.

Prin aceasta nu s'ar adăoga o sarcină nouă Statului, din contră s'ar crea un venit, fiind-că s'ar putea introduce taxele de grefă, care de fapt există astăzi mai la toate grefele unde se găsească acest soi de oameni numiți practicanți.

Dacă și toate copiile și citațiunile s'ar scoate tot de funcționarii grefei, în schimbul unei mici taxe, percepută pe cale de timbru mobil, ca la autentificări, nu s'ar acoperi cu prisos salariile funcționarilor ce s'ar adăoga? Cu modul acesta și împrișcinății vor câștiga, căci acele taxe vor fi mult mai mici de cât remunerația practicanților, și grefele vor câștiga din punctul de vedere mo-

ral⁽¹⁾ iar de altă parte lucrările grefelor s'ar ușura considerabil.

Anghel Nicolau
Advocat, Călărași

(1) Pentru o mai mare dezvoltare a acestei materii, a se citi broșura noastră intitulată: «Despre profesia de avocat».

B B L I O G R A F I I

A apărut, în editura «Curierului Judiciar»: *Studiu de procedură civilă: Executarea silită asupra imobilelor*, format 8° având 684 pagine, de d-l

NICOLAE LUCA

Fost magistrat, avocat

CU O PREFAȚĂ

de

D. ALEXANDRESCO

De vânzare numai la Redacția «Curierul Judiciar» 5 Calea Rahovei 5, București. Prețul 7 lei broșai; 8.50 legat în pânză peste tot și 9.50 legat în piele la cotor, elegant pentru bibliotecă. Numele fie-cărui cumpărător se va imprima *gratis*, cu litere de aur, pe cotorul volumului ce va cumpăra.

—x—

A apărut: Partea II, vol. VIII a Comentariilor de Drept civil Român (26 coale tipar) de d-l

D. Alexandresco

PREȚUL 8 LEI. Această parte cuprinde *Contractul de Vânzare* și se va lega cu partea I care are «Contractul de căsătorie». Tabla de materii se află atașată la finele broșurei aceștia. Titlul vol. care se află la începutul broșurei se va lua și pune la începutul volumului VIII. *Prețul întregului vol. (p. I și II) este de 18 LEI.* De vânzare la redacția acestui ziar, Calea Rahovei No. 5, de unde se pot procura și volumele anterioare cum și ori-ce alte cărți de drept române și streine.

Codul comercial cu noua lege a falimentelor. adnotată și comentată de d-nii *Cesărescu & Dan*, însoțit de un *index alfabetic* complet. **Prețul Lei 6.**

Codul de Comerț (vol. I 600 pag. cuprinzând Art. 1—60) **comentat** de d-l *M. A. Dimitrescu*, profesor la Școala superioară de comerț din București. **Prețul 10 lei.**

Gambila și acțiunea Gambială (5 fascicule apărute) de *Nic. M. Pârvulescu*, magistrat și *C. St. Radianu*, avocat. **Prețul** fie cărei fascicole **Lei 1.50.**

LEGEA TIMBRULUI, complectată cu toate modificările pînă la zi, adnotată cu jurisprudența formată asupra fie-cărui articol și cu diferite observațiuni, însoțită și de un *complect INDEX ALFABETIC*, de *Corneliu Botez*, judecător de ședință Trib. Botoșani. **PREȚUL 3 LEI.**

Toate aceste cărți precum și alte diferite opere de Drept se găsesc de vânzare la Redacția acestui ziar, 5 Calea Rahovei 5, de unde se expediază la cerere *contra valoare*: mandat postal timbre sau ramburs. Taxele postale privesc pe cumpărător. Comandele se vor expedia pe adresa d-lui *Godreanu*, proprietarul ziarului *Curierul Judiciar*, la București.